

Sygn. akt III AUz 183/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jadwiga Radzikowska
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma SSA Ewa Drzymała (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2012 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **M. R.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o wysokość emerytury

na skutek zażalenia wnioskodawcy M. R.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 września 2012 r. sygn. akt VI U 889/12

p o s t a n a w i a :

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt III AUz 183/12

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie M. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 14 lutego 2012 r.

Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c. wywiódł, że odwołanie od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzuca odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Tymczasem wnioskodawca M. R. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 14 lutego 2012 r., dopiero w dniu 12 czerwca 2012 r., czyli po upływie

terminu przewidzianego w art. 477⁹ § 1 k.p.c. i nie wskazał na żadne okoliczności niezależne od niego, a uzasadniające przekroczenie ustawowego terminu. W konsekwencji uznał Sąd Okręgowy, że odwołanie należało odrzucić.

Zażalenie od postanowienia Sądu pierwszej instancji wywiódł wnioskodawca M. R.. Nie precyzując zarzutów zakwestionował zaskarżone postanowienie domagając się w istocie jego uchylecia.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że już w dniu 26 stycznia 2012 r. złożył wyprzedzająco przed otrzymaniem decyzji wnioski o obliczenie przysługującej mu emerytury na podstawie zgromadzonego kapitału i wybranie najbardziej korzystnego wariantu – i żądanie to ponowił w piśmie z dnia 18 kwietnia 2012 r. W dniu 19 maja 2012 r. otrzymał od organu rentowego pismo z odpowiedzią odmowną. Ponieważ argumentacja przedstawiona w powyższym piśmie była zdaniem żalącego błędna przed upływem 1 miesiąca od daty jego otrzymania wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Kielcach za pośrednictwem ZUS.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Błędnie uznał Sąd pierwszej instancji, że wniesione przez M. R. w dniu 12 czerwca 2012 r. (data wpływu do ZUS) odwołanie dotyczy decyzji z dnia 14 lutego 2012 r., którą to decyzją ponownie ustalono wysokość jego emerytury, w oparciu o przedłożone w dniu 12 stycznia 2012 r. zaświadczenia Rp-7 i świadectwo pracy oraz wznowiono wypłatę świadczenia. Sam wnioskodawca wezwany przez Sąd I instancji do wskazania decyzji od której się odwołuje, w piśmie z dnia 1 sierpnia 2012 r. poinformował Sąd, że odwołuje się od decyzji z dnia 28 lutego 2012 r., którą nie uwzględniono jego prośby z 25 stycznia 2012 r. o wyliczenie emerytury w oparciu o zgromadzony kapitał początkowy i składki. Powyższą decyzją przeliczono emeryturę wnioskodawcy od dnia 1 stycznia 2012 r. w oparciu o wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1988 r. do grudnia 2011 r.

Jak wynika z pisma wnioskodawcy z dnia 25 stycznia 2012 r. (k. 29 a.r.), w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 2 stycznia 2012r. domagał się obliczenia emerytury w myśl nowych zasad i wybranie najkorzystniejszego dla niego wariantu. Do powyższego wniosku organ rentowy nie ustosunkował się w żadnej z wyżej wymienionych decyzji. Tej samej treści żądanie wnioskodawca zawarł również we wniosku datowanym na 18 kwietnia 2012 r. (k. 41 a.r.). W odpowiedzi na ten ostatni wniosek otrzymał od organu rentowego pismo z dnia 9 maja 2012 r., nr (...) - (...) (k. 42 a.r.), w którym został poinformowany, że nie spełnia przewidzianych w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przesłanek do dokonania takiego obliczenia emerytury. Natomiast w odwołaniu z dnia 12 czerwca 2012 r. wnioskodawca wyraźnie wskazał, że odwołuje się od tego pisma podając jego numer, a także podniósł, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, iż nie przysługuje mu obliczenie emerytury na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS tj. w oparciu o zgromadzony kapitał początkowy i składki. Zatem nie zaskarżył on decyzji z dnia 14 lutego 2012 r., lecz zaskarżył odmowne rozpatrzenie jego wniosku o obliczenie emerytury w myśl nowych zasad, tj. w oparciu o art. 55 w zw. z art. 26 cytowanej ustawy. W istocie odpowiedź organu rentowego z dnia 9 maja 2012 r. nie jest "zwykłym" pismem, pomimo takiego zatytułowania, lecz decyzją, do wydania której podstawę prawną stanowi art. 83 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), zgodnie z którym Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących prawa i wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych. W decyzji tej organ rentowy w sposób władczy wypowiedział się bowiem co do zasadności materialnoprawnego żądania skierowanego do niego we wniosku z dnia 25 stycznia 2012 r. i 18 kwietnia 2012 r. w istocie odmawiając dokonania obliczenia emerytury wnioskodawcy, jakiego się on domagał. Pomimo mylnego oznaczenia i braku pouczenia o przysługującym prawie do wniesienia odwołania, pismo to wykazuje wszystkie cechy decyzji, a w szczególności zawiera oznaczenie organu wydającego decyzję i jej adresata, a także rozstrzygnięcie i jego podstawę prawną z przywołaniem konkretnego przepisu prawa oraz uzasadnienie faktyczne i prawne. To zaś oznacza, że organ rentowy w piśmie z dnia 9 maja 2012 r. w istocie rozpoznał wniosek M. R. o obliczenie emerytury według nowych zasad tj. w systemie zdefiniowanej składki i wydał decyzję odmowną. Tymczasem Sąd pierwszej instancji błędnie potraktował przedmiotowe odwołanie jako wniesione od decyzji z dnia 14

lutego 2012 r. i odrzucił je jako spóźnione, co uniemożliwiło kontynuowanie właściwego postępowania w przedmiocie odwołania wnioskodawcy od decyzji z dnia 9 maja 2012 r. i jego merytoryczne rozpoznanie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.